

Gabriel Scott:

Pan in Nini

PRVO POGlavJE

Ko je bil Nini še mlad

Ze davno sem hotel povedati zgodbo o Panu in Nini, zakaj kaj takega se ne zgodi dvakrat na svetu; toda doslej še ni naneseo, da bi se bil za to odločil. To je prav za prav strašno škoda, ker bi bil moral izpregovoriti že takrat, ko se nam je Nini izgubil. Morda bi nam bil lahko kdo dal dober svet, dokler je še živel. Nobenega sledu za njim nismo odkrili, čeprav smo ga tako iskali in po njem

Pozdravljaj nas je z dvignjenim, ukrivljenim repom in se je kmalu naučil, da nam je na rami spal. Vsi smo ga imeli radi. Dosti mleka smo mu zdajali, da bi postal velik in močan. Sploh smo ga razvajali, kolikor smo ga mogli.

Najrajši je jedel suh, črn kruh. Nekajkrat smo mu ga poskusili namazati s surovim maslom, toda ne — tega ni

vpraševali. Se celo v časnikih smo oznanili. No, zdaj pa kar od začetka!

Ko smo Ninija dobili, je bil še čisto majhen, mlad mucek in še ni imel imena. Bil je skoraj docela črn. Samo bele tačice je imel in bel gobček. Obraz pa je bil po sredi razdeljen, tako, da je bilo vsako oko v drugi barvi. Brke je imel črne. Sprva sem mislil, da si jih je umazal na sajastem loncu. Rad se je igral in smešen je bil, kakor vsi drugi mladi mucki; že od prvega dne se je zelo držal doma. Če smo ga spustili zvečer ven, je sedel drugo jutro spet na stopnicah — »mjav« je odgovarjal, če smo ga klicali.

maral. Od tistih dob je dobil vsako jutro svoj kos, takoj ko smo ga spustili v hišo — prej se ni hotel dotakniti svojega mleka. Potem je skočil na okno, lovil muhe ali pa legel spat.

Dolgo je trajalo, preden se je začel sam oglašati, da bi šel rad ven ali noter. Potem smo čuli vsako jutro, ko smo sedeli pri zajtrku, droben glasek: »Mjav!«

»Ne, ne,« smo rekli vsi, ki smo bili v hiši, tako nežno in ljubeznivo, kakor smo le mogli.

In ta »ne, ne,« ki smo ga tako nežno rekli, da se je čul skoraj kakor »ni, ni,« je postal počasi njegovo ime, ki ga je boljše razumel kakor vse druge. Seveda mu to ime prav za prav ni prav pristojalo, ker je bil Nini mucek — toda udomačilo se je.

V naši okolici je bilo vse polno mačk. Vsako noč so se potepale in praskale, ušesa so si grizle in pri tem tako vreščale, da smo morali dostikrat ponoči vstati in jih skozi okno z vodo politi, da smo lahko vsaj malo spali. Najlepši in najmočnejši med njimi je bil mogočen, rumenosiv orjak, maček, ki smo mu pravili »Tiger«. Vsi drugi so se ga bali. Kar meni nič tebi nič jim je jemal podgane in miši, ki so jih polovili in jih dostikrat tako zdelal, da so po več dni šepali in klecasi. Zmeraj se je držal sam zase in ni bil z nikomer prijatelj. Otroci se ga niso upali božati in še odrasli so se ga nekam bali — niso mogli trpeti — njegovih rumenih oči in ostrih krempljev. Sicer so ga klicali »Muc, muc« in mu nastavljali roko, toda to je bilo tudi vse.

No, tudi nam ni bil Tiger všeč in kadar smo Ninija zvečer spustili ven, nam je »No kar tesno pri srcu; skrivaj smo si mislili: »Če te nocoj dobi Tiger v kremplje!« In ko smo mu zjutraj odprli, smo mu najprej pregledali ušesa in gobček ali ni kaj ogrizenega in razpraškane. Toda ne, ničesar nismo mogli odkriti. Ninijev gobček in ušesa — vse je bilo zmeraj nedotaknjeno. To se nam je zdelo kar čudno, ker smo vedeli, da bi bil moral Nini pri vsakem mačjem dvoboju podleči, ker je bil tako slaboten. Toda mislili smo si, da se morda reši na kakšno drevo, ali pa da se vselej v poslednjem trenutku umakne in skrije.

Ko sem se nekega jutra vrnil z lova in se tiho splazil domov, da ne bi koga zbudil, — bilo je šele ob jutranjem mraku in vsi so še spali —, sem opazil, da se nekaj giblje med visokimi koprivami. Trenutek nato se je pokazal Tiger in v gobcu je nesel veliko ribjo glavo. Takoj za njim pa je šel Nini. Pošteno sem se prestrašil in si mislil: »No, zdaj bom pa nekaj doživel!« Klical in vabil sem Ninija in mu pravil, naj se varuje, ker ima opravka s hudobnim Tigrom — toda Nini je samo dvignil in ukrivil rep, zamjavkal s svojim drobnim glaskom in šel tako brez skrbi in strahu za Tigrom, da sem se kar čudil. Hotel sem videti, kakšen bo konec in ostal docela tiho. Ni trajalo dolgo in Tiger se je začel pripravljati, da pospravi svoj plen v želodec in — ali ni to čudno? — Nini se mu je brez strahu približal in pomagal jesti.

Tiger se je samo malo odmaknil, da je imel Nini več prostora: torej sta bila najboljša prijatelja. Zdaj sem vedel, zakaj se nihče ni upal Ninija napasti.

Ko je bil Nini pol leta star, nas je zmeraj spremljal na izprehodih. Capljaj je tik ob robu ceste in se nam je zdel pol manjši kakor drugače. Najprej je šel z nami v vrsti, potem pa so postajali njegovi koraki čedalje počasnejši in videli smo, kako je bila glavca vse manjša in manjša. Hrabre nožice so počasi zaostale daleč za nami. Če pa je kdo izmed nas počakal ob cesti in poklical: »Nini!«, je priskakljal in čedalje bolj tekel. Ze od daleč je mjavkal. Ker pa je moral pri tem hiteti na vso moč, je bil njegov »mjav« zelo smešen. Skoraj se je čulo, kakor bi bil stokal:

»Mjav-av-av-av!«

DRUGO POGLAVJE

Prijateljstvo

Takrat nekako je prišel k nam tudi psiček Pan. Na daljnji vožnji iz Kristijanije je dobil morsko bolezen in ko smo ga na parnikovem mostičku sprejeli, mu je bingljala glava, kakor ne bi bila njegova. Po rodu je bil Irec. Imel je čudovito lep, rdeče rjav kožuh s svileno gladkimi dlakami in še enkrat starejši od Ninija je bil.

Dobro miljo smo imeli od mosta do doma in ker je bil Pan še od potovanja tak siromak, je med potjo kar omahoval, smo se ga usmili in hodili počasneje. Zato se je že zmračilo, ko smo prišli domov. Prav tedaj ko smo hoteli kreniti po stopnicah, je nekaj za nami zamjavkalo. Nini je priskakljal čez dvorišče — zanj je bil Pan nekaj nerazumljivega. Ena, dve, tri, in že je bil s svojimi belimi tačicami na stopnicah. »Mjav-av-av,« je javkal in drhtel po vsem telescu.

Blizu naše hišice ni bilo nobenega psa in zato Nini take pošasti še nikoli ni videl. Da se je torej prestrašil, ni bilo nič nenavadnega, da pa bo takoj izgubil glavo, se ne bi bil nikoli mislil. Videl sem, kako se je nenadoma iztegnil na nogah, ki so bile kakor fižolovke, njegov hrbet se je ukrivil, kakor bi bil imel grbo, potem pa se je pognal v mogočnem skoku kakor kobilica spet navzdol po stopnicah na sredo dvorišča. Zaprhajal je, pokadilo se je za njim in Nini je izginil kakor utrinek!

Pozno zvečer pa se je spet vrnil. Tiho je mjavkal pred vrati in vse se je videlo, kakor bi bil na psa pozabil. Šele ko je izpil svoje mleko, je začel začudeno vo-

hljati po tleh. Čutil je, da po sobi tako čudno diši in vmes je čul mogočno smrčanje iz kota — grda žival vendar ni v sobi! Že pri tej sami misli se mu je dlaka naježila.

Ubogí, nedolžni Nini! Koliko strahu ga je še čakalo! Grda žival je bila res v sobi in nihče, nihče je ni zapodil ven! Grda žival je sedla in pila — prišla je celo v kuhinjo in ovohavala Ninijevo skledico!

Skoraj neverjetno se sliši, toda res je. Komaj so minili trije dnevi, že je ležal Nini med Panovimi tacami in spal. Seveda sem se moral cele ure truditi, da sem drugega na drugega navadil, toda da se mi je to posrečilo, se mi zdi še zdaj čudno. Če hoče kdo vedeti, kako sem to storil, bo najbolje, da takoj povem. (Dalje prihodnjič)

Bogataš in siromak

Pred davnimi leti, ko je dragi Bog še sam hodil po zemlji, se je nekega dne zgodilo, da ga je prehitela noč, preden je prišel do prvega prenočišča. Med potjo pa je srečal dve hiši; ena je bila visoka in imenitna, druga pa s slamo krita. Pa si je mislil dragi Bog: »Bogatinu ne bom v nadlego, ker ima gotovo dovolj prostora. Zato bom pri njem poprosil, da me bo prenočil.«

In res je potrkal na njegova vrata. Bogatin je sam odprl in ga pomeril od nog do glave. Ker pa je bil nalašč oblečen v starega berača, ga ni spoznal.

»Pri meni ni nič prostora,« mu je zaklical in mu pred nosom zaloputnil vrata.

Zato se je Bog obrnil in zavil k skromni hišici, ki je bila le s slamo krita. Komaj je potrkal, že so mu odprli in ga povabili pod streho. »Kar pri nas ostanite čez noč,« mu je rekel kmetič, ki je v koči stanoval s svojo ženo. To je bilo dragemu Bogu všeč in takoj je stopil v kočico. Žena ubogega kmetiča mu je segla v roko in ga povabila, naj sede za mizo. Potem je pristavila krompir k ognju in pomolzla kozo, da bo kaj mleka za večerjo. Ko je bilo na mizi vse pripravljeno, se je dragi Bog z veseljem lotil večerje in dobro mu je teknilo, saj je videl okoli sebe le zadovoljne obraze.

Ko je bila že pozna ura, je žena poklicala moža k sebi in mu tiho rekla:

»Čuj, dragi mož, midva pa pojdiva nočoj na slamo spat. Ubogi popotnik je utrujen, pa naj on spi v najini postelji. Saj ga morajo od dolge poti noge boleti.«

»Seveda,« je dejal mož, »to mu bom pa kar rekel.«

In res ga je prosil, naj spi na postelji. Dragi Bog se je dolgo branil, toda naposled je moral odnehati in legel je v posteljo.

Drugo jutro sta mož in žena že na vse zgodaj vstala in mu skuhala zajtrk. Ko je pokukalo solnce skozi okno, je z njima še pozajtrkal. Preden se je poslovil, jima je rekel: »Ker sta tako dobrega srca, si lahko želita tri reči in želja se vama bo izpolnila.«

Tedaj je rekel siromašni kmetič:

»Kaj naj si drugega želim kakor večno blaženost? In da bi imela dovolj kruha, dokler bova živela. Drugega ne vem, kaj bi še potreboval...«

Dragi Bog pa je rekel:

»Ali ne bi maral nove, velike hiše namestu te kočice?«

»O, da,« je dejal kmetič, »če bi se dalo to napraviti, bi mi bilo prav ljubo.«

Tedaj jima je Bog željo izpolnil. V trenutku je postavil novo hišo in ju še blagoslovil.

Ko je bogatin vstal, je bilo solnce že visoko. Kako se je začudil, ko je zagledal na drugi strani ceste krasno poslopje, pokrito z rdečo opeko, tam, kjer je bila prej s slamo krita kočica. Poklical je svojo ženo in je rekel: »Poglej, kaj se je zgodilo! Skoči k sosedu in ga vprašaj, kako je do tega prišlo.«

Bogatinova žena je res vprašala siromaka. Čez nekaj časa se je vrnila domov in povedala možu, da je sosedove dragi Bog obiskal in da je bil oblečen v raztrganega berača.

»Joj, jaz sem ga pa odgnal,« je žalostno zaklical bogatin.

»Hitro sedi na konja in odjezdi za njim,« mu je rekla žena. »Povabi ga, naj se vrne in potem bo tudi tebi izpolnil tri želje.«

Bogatin je ženo ubogal in odjezdil za dragim Bogom. Kmalu ga je dohitel in ga prosil, naj obišče še njega. Bog pa je dejal: »Zdaj se ne bom več vračal. Znabiti takrat, kadar se spet vrnem v te kraje.«

»Vsaj tri želje mi izpolnite,« ga je bogatin prosil, ko je videl, da ga ne bo mogel pregovoriti, da bi se vrnil.

»Te ti bom izpolnil,« je dejal dragi Bog, »toda bojim se, da si ne boš želel pametnih reči in da se boš potem kesal.«

Bogatin pa je rekel, da bo že dobro izbiral.

»No, naj pa bo,« je odvrnil dragi Bog, »vrni se domov in tri želje se ti bodo izpolnile.«

Zdaj, ko je bogatin dobil, kar je želel, se je vrnil proti domu. Mirno je sedel na konju in premišljal, kaj naj bi si želel. Tedaj pa je začel konj poskakovati. Bogatin ga je sprva miril, ko je pa začel postajati čedalje bolj divji, se je razjezil.

»Vražje kljuse, da bi se ti zlomil vrat.« Pri tisti priči pa je konj padel na tla in se ni več ganil. Mrtev je bil.

Tako se je bogatinu izpolnila prva želja.

Ker pa je bil skop, ni hotel pustiti se-

dla na konju. Odvezal mu ga je in si ga naprtil na hrbet.

Ko je tako počasaj koracal proti domu, mu je kar lilo s čela. Nič čudnega. Dan je bil vroč in solnce je pripekalo kakor razbeljena peč. In tedaj se je spomnil, kako se njegovi ženi doma dobro godi, on pa se mora potiti s tem sedlom. Kar jezil se je nanjo.

»Da bi se zdajci znašla doma na sedlu in ne bi več mogla z njega!« je jezno rekel.

In kar iznenada je sedlo izginilo.

Druga želja se mu je izpolnila.

Tedaj mu je postalo tesno pri srcu. Začel je teči. Zakleniti se je hotel doma v sobi in vse dobro premisliti, kaj naj bi zdaj želel, da ne bo spet zini kakšno neumnost.

Ko pa je odprl domača vrata, je zagledal ženo, ki je sredi izbe sedela na sedlu in se ni mogla z njega ganiti. Tedaj ji je rekel:

»Le potrpi! Vse zaklade sveta ti bom preskrbel, samo mirno sedi na sedlu.«

Ona ga je pa oštela:

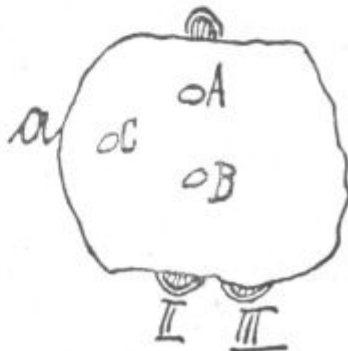
»Kaj mi pomagajo vsa bogastva sveta, če bom morala večno sedeti na sedlu. Ti si me spravil nanj, zdaj me pa še reši.«

Hočeš, nočeš, je moral želeti še to, da bi zlezla žena s sedla in želja se mu je takoj uresničila.

Tako ni imel od treh želja nič drugega kakor jezo, trud in izgubljenega konja. Siromašna sosedka pa sta zadovoljno in srečno živela do smrti.

Dve vožnji na jezeru

Slika »a« nam kaže majhno jezero, kjer so otoki A, B, C. Na bregu jezera so pa tri vasice ribičev, ki imajo pristanišča. Prvi čoln pelje od I pristanišča

k pristanišču II in pristane med potjo na otokih A in B. Drugi čoln pelje od pristanišča III k otoku C, toda ne da bi prekrizal pot, ki jo je napravil prvi čoln. Kako bosta vozila oba čolna?

Stana Vinšek:

Metka in čevlji

Sestrična Metka je sicer šele štiri-najst let stara, a vendar se že nenavadno zanima za modo. Zlasti čevljičke hoče imeti vselej čim lepše, kar je nekje čitala, da je brezhibno obuvalo prvi pogoj prave elegance. Vse to še ni nič hudega, hudo pa je, da je postala s časom čedalje bolj gizdava in je kljub temu, da ima itak majhne noge, zmerom kupovala premajhne čevlje.

Te uboge noge, polne žuljev in kurjih očes! Teti se je sicer časih zdelo, da nekam šepa — a Metka je imela vselej kak verjeten izgovor pri roki. Jaz je nisem izdala, ker me je tako prosila, toda neprestano sem ji skušala dopovedati, da so lepe noge lepše od lepega čevlja. Metka pa si seveda ni pustila ničesar dopovedati, dokler — no, pa naj povem po vrsti.

Bilo je v lanskih počitnicah, ko nas je nepričakovano obiskal stric Dušan. Pred odhodom pa nam je hotel napraviti še

posebno veselje, zato nas je povabil v Lukanje. To je krassen izlet: pol ure z vlakom, poldrugo uro peš. Najboljše volje smo odrinili. Vsi smo obuli bolj ali manj izhojene »škarpe«, le Metka se je postavljala v nedavno kupljenih sandalah.

V veselem razpoloženju se izprva res nisem brigala za njo, naposled pa sem le opazila, da je nekam sumljivo tiha, a

na vprašanje je samo nekaj zagodrnjala. Čez nekaj časa pa mi je zaupala, da jo čevlji strašno tišajo. Ponudila sem ji roko, sicer ji pa z najboljšo voljo nisem mogla pomagati. Da bi hodila bosa, o tem ni hotela nič slišati. Postajala je vedno bolj bleda in le s težavo se je toliko premagovala, da ni ostala družba nič opazila.

V Lukanjah smo dobili veselo družbo in tudi Metka je postala kmalu vesela in živahna. Po južini pa smo seveda zdrveli na travnik, da se malo lovimo in poigramo. Da Metka ni hotela z nami, se mi ni zdelo prav nič čudno, saj sem opazila, da se je bila skrivaj sezula.

Ko smo se pa naposled odpravili domov, je uboga Metka po nekaj korakih glasno zajokala. Prestrašeni, začudeni in hudomušni vzkliki so onemeli, ko sem ji snela nogavice in smo videli rdeče, zabuhle noge s skriviljenimi prsti, na eni peti velik voden mehur, na drugi pa celo krvav žulj.

Gostilničarjeva hči je posodila par prav neelegantnih starih copat in oprta na dva »usmiljena samaritana« je revica med mnogimi vzdihii prikrevijala domov.

Huda je bila izkušnja, a je zalegla. Še vedno ljubi naša Metka elegantno obuvalo, toda bolj kakor svoje najlepše čevljičke ceni svoje zdrave noge.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matic! Joj, če bi vedel, kako je bilo pri nas, ko smo imeli povodenj! Vse mostove nam je odnesla narasla Savinja. V soboto jo je bilo kar strašno gledati. Mnogo dreves in grmov je nesla s seboj in tu pa tam je tudi odtrgala kak kos brega. Med valovi si lahko videl razne poljske pridelke, krompir, fižol, zelje, buče in repo. Kako žalostni morajo biti tisti kmetje, ki jim je voda odnesla ves pridelek, ki bi ga bili tako krvavo potrebovali za zimo! V okolici Celja je bilo tudi vse pod vodo. Na gimnaziji so imeli zaradi povodnji tri dni prosto, ker je bilo tudi gimnazijsko poslopje z vodo obdano. K nam domov voda ni prišla. Mama se je že bala in tudi drugi sosedje so bili v skrbeh.

Franica Šimenčeva, uč. V. razr.
v Celju.

Ljubi stric Matic! Če bi smel storiti, kar bi hotel, bi se učil boksanja, in ko bi bil velik, bi postal boksač. Potem bi povabil Schmelinga na dvoboj in bi ga skušal premagati. Doma mi pa ne dovolijo boksatí, ker se bojijo, da si ne bi potolkel nosu. Pa saj so si vsi slavni boksači potolkli nosove, preden so bili tako izurjeni, da so lahko postali svetovni prvaki! Mama pravi, naj rajši postanem profesor, da je to bolj pametno. Jaz pa mislim, da imajo boksači dosti večje plače kakor pa profesorji!

Zvonko Hribernik, uč. I. razr. gimn.
v Ljubljani.

Izmed vseh slovenskih mladinskih listov najrajši prebiram »Mlado Jutro«, ker prinese zmerom kaj novega. »Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuška« so me navdušile. Posebno slike mi zelo ugajajo. Doma imam lepe barvice in zdaj pobarvam vsako sliko. Če bi smela storiti, kar bi hotela, bi prišla k stricu Maticu in hitro prebrala vso pravljico, da mi ne bi bilo treba čakati posameznih nadaljevanj.

Ivanka Zgur, uč. V. razr.
Devica Marija v Polju.

Dragi stric Matic! Če bi smel vse storiti, kar bi hotel, bi se peljal na Sušak. Tam bi prosil kapitana kake ladje, da bi me vzel s seboj, in potem bi postal

mornariški častnik. Potoval bi na Japonsko, na Kitajsko, v Indijo in Ameriko. V Ameriki bi obiskal svojo teto, ki ima tam lepo farmo. V Indiji bi pa obiskal Gandhija, da bi videl, ali je res tako suh, kakor ga kažejo slike. Seveda bi se pa najprej naučil vseh jezikov, ki bi bili potrebni za taka potovanja. In ko bi prišel v tuje dežele, bi tudi Tebi pisal kako kartico in bi vsem ljudem povedal, kako radi imamo »Mlado Jutro«.

Branko Fajdiga, uč. II. razr. mešč. š.
v Beogradu.

JESEN

Ptice so odletele, | Solnce več ne greje,
rože so ovenele, | sadje se nam smeje,
jesen je prišla.. | jesen je tu...

Milica Hrastnik, uč. I. razr. gimn.
v Mariboru.

Listnica uredništva

Marica D. v Cerknici: Kanarčka lahko hraniš tudi s solato, jabolki in sladkorjem, vendar pa mora ostati bistvena hrana zrnje. Na svežo vodo ne smeš nikoli pozabiti in kopalnico mu čim prej uredi.

Darko V. v Ljutomeru: Ponatis »Tazana« je izšel v »Mladinski knjižnici Jutra«. Piši na naslov: »Uprava Jutra v Ljubljani, Knafljeva ul. 5.«

St. J. v Ljubljani: Na žalost ne moremo sprejeti Vašega rokopisa, ker smo z vodilnimi povestmi že obilno založeni.

M. K. v Šoštanjju: Tega mladinskega lista ne poznamo. Pisali smo založbi, naj nam pošlje en izvod na pogled. Ko dobimo ta izvod, Vam bomo radi sporočili, kar želite.

Samo Š. Maribor: Križank nam nikar ne pošiljaj, ker smo že obilno založeni. Spis nam pošlji na ogled. Če bo dober, ga bomo radi objavili.

POZOR, JUTROVČKI! Svoj natečaj sklenemo v nedeljo, dne 8. oktobra t. l. Dotlej še sprejemamo dopise. Razdelitev nagrad in imena izžrebancev objavimo v nedeljo 15. oktobra. Zaposnjeni spisi bodo romali v koš. Pišite razločno in čedno. Samo spisi, ki se nanašajo na razpisani natečaj, pridejo v pretres za nagrade!

Kdo bi rad imel ves letnik 1932

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ostalo nam je še nekaj lepo vezanih letnikov »Mladega Jutra« (l. 1932). Na to opozarjamo posebno vse šolske in druge knjižnice.

Letnik v platnu vezan stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Ime in točen naslov naročnika:

Četrť funta pretežak

ali kakšne skrbi imajo časih boksači.

Boksači — in to prav najboljši in najslavnejši — se mnogokrat dosti bolj bojijo svoje lastne teže, kakor svojih nasprotnikov! Vzrok njih strahu je tale:

Vsi boksači so razdeljeni v »težne razrede«, in vsak boksač si sme priboriti mojstrstvo samo v svojem razredu. Če tehtaš le pet gramov več kakor je meja, prideš v višji težni razred, kjer imaš opravka s težjimi nasprotniki. Zato je želja vseh boksačev, da bi, dokler je količkaj mogoče, ostali s težo tik ob gornji meji svojega težnega razreda. Zakaj — da povemo zgled — boksač, ki tehta skoraj 160 funtov in je potemtakem še pri »poltežkih«, bo telesno gotovo prekašal nasprotnika, ki tehta 144 funtov, in zaradi tega že ne spada več k »srednjim«, ampak že k »poltežkim« in se mora zaradi tega boriti v tem razredu.

Želja, da bi bil zmerom nekoliko lažji, kakor prav za prav dopušča telo, pa tu-

di ni brez nevarnosti. Zelo veliko je boksačev, ki se morajo pred vsako borbo na vso moč potiti, da zmanjšajo svojo težo na potrebno mero. In to je časih kar od sile neprijetno!

Seveda se pri tem ne manjka smešnih dogodkov, kakršen je bil na primer tale:

V Ameriki je imel nek boksač, ko so ga pred začetkom borbe postavili na tehtnico, natanko četrť funta več kakor je bila meja v njegovem razredu. To je pomenilo po dogovorih veliko denarno globo, ker bi se na določeni večer ne bil smel boriti v svojem razredu. A boksač je imel svetovalca, ki je bil prekanjen ptič. Le-ta je urno odvedel svojega človeka v stran, zapustil z njim dvorano in ga pod milim nebom nagnal, da je v najhujši solnčni pripeki dvakrat ali trikrat hitro tekkel po cestah naokoli. Čez kakih deset minut se mu je zazdelo, da mora biti tistega četrť funta »izpotenega«; zato je boksača spet veselo odvedel na tehtnico. A glej ga šmenta, nesrečnež je tehtal še vedno nekaj gramov preveč! Toda svetovalec si je znal pomagati: vzel je škarje in — štric, štric! — ostrigel ubogemu fantu bujno plavo grivo, ki je bil siramak toliko ponosen nanjo! Teža je bila zdaj »v redu«, natanko dva grama pod mejo...

Kvadrat II.

1	2	3	4
	R		
2	R	E	K
3		K	
4		A	

1. Del ladje, 2.—3. slonov zob, 4. del petrolejke.

Rešitev kvadrata I.

1. reka, 2. Ezav, 3. kala, 4. Avar.

Posetnica

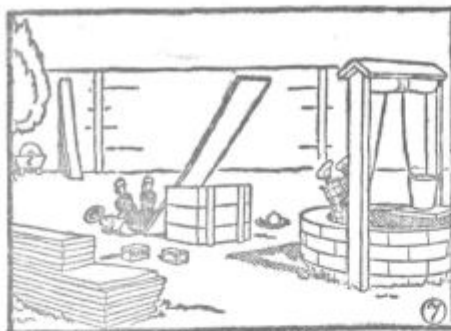
K. Danimír

Kakšen poklic ima ta gospod?

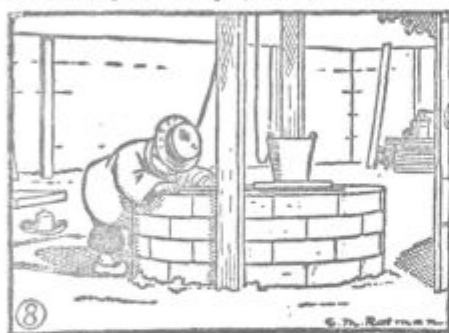
G. Th. Rotman:

Pustolovščine Jošija Sladkorčka in Petra Črnuška

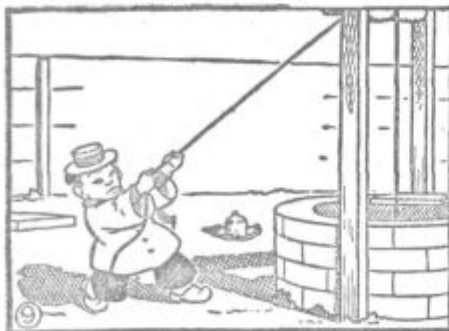
(Prevedel Vladimír Levstik)

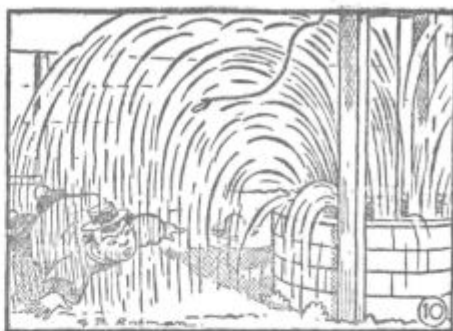
Oh, da bi bila pazila na vodnjak, ki je bil tik tam blizu. Deska se je namreč med guganjem premaknila in je zdaj udarila ob rob vodnjaka, tako da je Peter na vrat na nos odletel vanj. Joši ga je silšal, kako je štrbunknil v vodo. Hkratu je deska odletela nazaj, in Joši je padel po tleh.

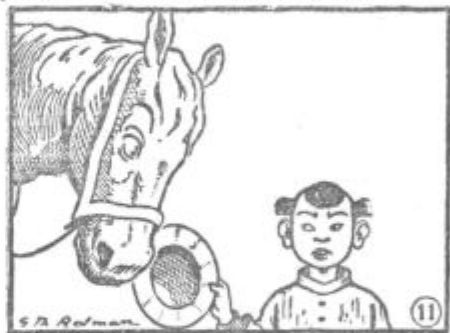
Bled od strahu se je Joši pobral, planil k vodnjaku in pogledal čez rob. »Ali si še živ?« je zaklical. »Da!« se je pridružno oglasil Peter iz globočine. »Vode na srečo ni dosti, glava še gleda iz nje, a potokel sem se in voda je strašno mokra!« Da, to je bilo vse lepo, a kako naj mu pomaga?

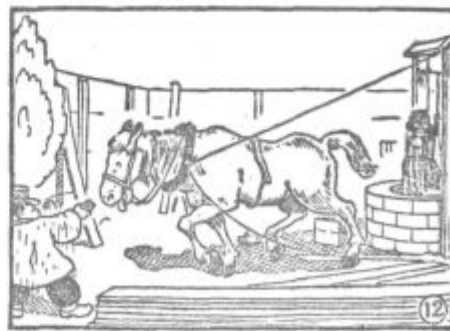
Joši je pogledal okoli sebe. Na robu vodnjaka je stalo vedro, privezano za dolgo vrv, ki je bila navita okoli vretena. To vedro je spustil v vodnjak. Peter se je skobacal vanj, in Joši je začel vleči, kar so mu dale moči.

Ali — naj je še tako vlekel, delj ko do pol poti ga ni mogel spraviti. Še enkrat je hotel polkusiti srečo, a v tem je telebnij v travo, in vrv mu je ušla iz rok. Vedro, v katerem je čepal Peter, je spet zapropotalo v vodnjak s takim štrbunkom, da je pljusnila voda visoko čez rob.

Joši je hotel pravkar zajokati, ko je zdajci opazil konja, ki je stal nedaleč od vodnjaka. Joši je stekel k njemu in se priklonil, rekoč: »Prosim gospod konj, bodite tako dobri in potegnite mojega družabnika iz vodnjaka!« Toda konj ga ni razumel. Tedaj je storil Joši drzen sklep.

Odvezal je konja, ga odvedel s seboj in ga privezal na tisto nesrečno vrv. Nato je vzel iz svoje škatle sladkorček, ga pomolil konju pod nos in se jej počasi odmikati. Zvijajča je zalegla: konj je šel za njim, in Peter, se je kmalu prikazal iz vodnjaka.